

De-a arhitectura prin școli și parcuri

Să ajungă propriul tău copil – cu care de obicei negociezi la sânge efectuarea în mod regulamentar a temelor pentru acasă – să-ți spună că abia așteaptă să se apuce de proiect e o performanță!

O performanță merită să confirme, încă o dată, faptul că învățarea prin joacă bate orice alte metodă, mai modernă sau de modă veche. Acum să nu înțelegi că joaca ar fi șotron, de-a v-ați-ascunselea sau leapșa, ci o chestie foarte serioasă: un proiect de arhitectură, cu tot ce trebuie, făcut de puști de numai 9-10 ani. Cu tot ce trebuie – adică cercetarea terenului, proiect, machetă, funcțiuni existente armoni-

zate cu unele noi, spații verzi protejate și un pic de artă stradală.

Numai dacă vrei

Cu alte cuvinte, joaca de-a arhitectura se întâmplă doar dacă vrei. Pentru că este un opțional care, spre bucuria inventatoarelor lui, este avizat de Ministerul Învățământului și căutat de părinți și copii deopotrivă. Succesul este cu mult mai mare decât au sperat cele șase arhitecte care au pus la cale proiectul și aso-

ciația cu acest nume de joc: *De-a arhitectura!*

Proiectul celor șase

Sună ca un titlu de carte polițistă, dar este pur și simplu ideea a șase femei arhitecte, cum spuneam, și mame. Cele șase sunt, într-o ordine oarecare: Corina Croitoru, membru OAR B, Miruna Grigores-

cu, arhitect, MA management urban, membru OAR B, Vera Marin, arhitect urbanist, lector universitar, președinta ATU, membru RUR, Claudia Pamfil, arhitect urbanist, trainer, Mina Sava, arhitect, membru OAR B, președinta asociației *De-a arhitectura*, Eliza Yokina, arhitect, membru OAR B. Totul a început

într-o duminică, acum doi ani, la piscină, când Mina și Vera se tot gândeau ce-ar putea face pentru ca școala să le pară mai interesantă copiilor lor. Din vorbă-n vorbă, din idee în idee, aducându-le la masa proiectelor și pe celelalte prietene, s-a născut *De-a arhitectura*. Mai întâi ca un proiect pilot, iar din acest an de învățământ, ca opțional efectiv. Eu le-am cunoscut și

am stat de vorbă doar cu Vera și Miruna, amândouă entuziaste și mândre nevoie mare de succesul machetelor lor.

Voluntari și antrenori

Le-am întrebat cum s-au descurcat cu Ministerul Educației, așteptându-mă să întâmpine greutăți, simțind autoritatea statului mai puțin deschisă la proiecte de genul ăsta. „Nici vorbă! Am avut noroc de oameni deschiși!” Munca a însemnat scrierea manualului, antrenarea învățătorilor și arhitecților voluntari, stabilirea unor programe adiacente. Bani? Nu prea, dar satisfacția că elevii se duc la noul opțional și cu febră, iar voluntarii le trimit scrisori în care povestesc că și-au schimbat felul de a vedea lumea de când „se joacă de-a arhitectura” este, fără ipocrizie, mult mai importantă. Vor veni și satisfacțiile materiale până la urmă...

Cetățenia se învață

Se spune că arhitectura solicită ambele sfere ale creierului, îmi explică Vera. Și cea responsabilă cu creativitatea, și cea care se ocupă cu științele exacte. De altfel, arhitectura este o știință (funcțiuni ale clădirilor) și o artă a armonizării construcțiilor făcute de om cu natura. „*De-a arhitectura* de aici a pornit, explică Miruna, de la

dorința de a introduce în curricula școlară a educației de arhitectură și mediu construit pentru copii, de a încuraja și îndruma învățătorii să utilizeze mediul construit și arhitectura ca resurse de învățare pentru alte materii. Dar și din dorința de a educa nu numai estetic, ci și civic viitorii cetățeni. Mai mult, copiii pot fi

formatori de opinie pentru părinți; prin urmare, împușcăm mai mulți iepuri”. În plus, copiii de clasele III-a și a IV-a își vor folosi cu entuziasm creativitatea la construcția machetelor, curiozitatea, abilitățile de comunicare și, deosebit de important, spiritul de echipă, faptul că un lucru bun iese din mai multe mâini.

Miruna și Vera, mândre de succesul proiectului și seriozitatea copiilor. Dovada, un loc de joacă pentru... melci.

Scopul nostru este de a-i ajuta pe copii să înțeleagă arhitectura și mediul construit și să facă legături între ceea ce află la școală și procesele complexe care transformă locurile în care trăiesc.

